

Utassy József

Akiért a Zambézi zokog

Az én kicsi fiam

*Lent,
Magyarország égalján hagytam:*

*verjen félre
egy nagyharang szoknyát,
rúgja zeniten,
köldökmagasban
követelje, hogy világra lopják,*

mert Ő:

*az eljövendő
ondó,
ősömig,
az összejtig hiú,
legeslegkisebbik fiú,
halálnak is jövendőmondó,
pöttöm,
horizont alatti Hamlet,*

kezében huzatos koponyámmal

*az én üvöltő,
kicsi fiam lesz!*

Derengők

*Hatalmas este van,
holdas.*

*Szél
fú,
hogy
hajladozhass.*

*Félsz,
ahogy derengő blúzod
melleden összehúzod.*

*Melegedj
leheletemnél,
mintha általam lennél.*

*Minket,
virágom,
le nem győznek!*

Szarvas szemeid bőgnek.

*Őszülünk.
Hullong a rengeteg.*

*Termő ág,
fiamat rengeted.*

Csókkal szítom én hamvadó ajkad!

*Csillag zúg,
ropog az ősz alattad.*

Rédicsi aprószent

*Íme, U. J. pólyás fia!
Azt csak sejti még a zene:
kis xilofon bordáira
mit is ütöget a szíve.*

Csillagközi csaló

*Kimutattad fogad fehérét,
te csillagközi csaló,
vérét vetted fiamnak, vérét,
sajogtatja sebem a hó,
kimutattad fogad fehérét,
te csillagközi csaló!*

*Hogy gyűlöllek, ó hogy utállak,
megfertőzi szájam a szó,
szétjáróányul a dal utánad,
ettől leszel mindenható,
hogy gyűlöllek, ó hogy utállak,
te, te csillagközi csaló!*

Nagy kék szemeidet örökre lehunyta

*Nagy kék szemeidet örökre lehunyta:
halott az én drága, kicsi fiam, halott.
Engemet már, hidd el, a halál is untat.
Élek, amíg élek. Ha kell, hát meghalok.*

*Eleddig én apám sírkeresztje voltam,
veled most jövőmet temetem el végleg.
Kell az istennek egy ember, aki árván,
őszén, kiraboltan: a Napba néz érted.*

Nem tudom kimondani

*Harminc esztendeje írok,
hullasárgák a papírok,
és nem tudom kimondani
halálodat, Jóskám!*

*Mert sem ígém, sem metaforám,
se ferde percem, se vak óráim,
hát nem tudom kimondani
halálodat, Jóskám!*

*Most tél van, mocskos, vírusos.
Holló kiált rám, ezernyi.
És halálotat belengi
a semmi, a semmi.*

Már csak az álmok

*Milyen mogorva, halk, szomorú vagy!
Lesír a fűzfák bánata rólad.*

*Minszktől Rédicsig leszegett fővel
bukdácsolsz, ödöngsz a temetőben.*

*Már csak az álmok, a pille álmok
könnyebbítik mázsás magányod.*

*Tőled Isten is félve fél, reszket:
négy égtáj nyögi tölgyfakereszted.*

A csend hintája

*Kijárok a játszótérre.
Szeptember van, még zöld a csend,
Isten őszi remeklése.
Magányosan egy hinta leng.*

*Egy hinta leng magányosan,
benne a drága Senki ül,
arcán bánat, talán mosoly,
de nem beszél, csak senkiül.*

*Hát akkor: senkiül egy hangot!
Nézzel maga elé, mereng.
Ne raboljátok el, harangok!
És leng a csend hintája, leng.*

Úton

*És megy az ember, bandukol, dúdol
végig ezen a vérmocskos úton,
kalapján agonizál a virág,
gyalázza Istent, keresi fiát,*

*és megy az ember, mendegél, ballag,
szeme vizében fürdik egy csillag.*

Jóskám!

*Se sír, se pap, se koszorú,
se harangszó, se bánat.*

*Álmomban olyan szomorú
szívvel néztem utánad!*

*Kiszemelt magának az Úr.
Többé sohasem látlak!*

Majd számolunk

*Nem törtél meg, nagy Isten!
Tőled meg nem törettem!
A játszma látszólag tiéd,
ám vívjuk rendületlen.*

*Majd számon kérem tőled
én: apámat, fiamat!
Szívem jegén rőt rianás
jajdul végig: rianat.*

*Te otromba, bumburnyák Isten!
Te, a kozmosz böhöm-nagy ökre!
Halálom után majd számolunk!
Hiszen te élsz, élsz mindörökre.*

Feleségemhez

*Gyász asszonya,
kedves,
áldott
fekete hölgy,
bánat-bántott,
szabad-e háborgatni,
mondd,
szent magányod?
Érte,
kiért a Zambézi
zokog,
ne űzd világgá
mosolyod,
a holtakat
ne ébresztgesd,
asszonyok
asszonya,
kedves!*

*Arany
kirakatokból,
nézd,
hazahozom
neked a fényt:
gyönyörítse
nagyra
kerek,
engem fürkésző
szemedet!*